

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 007646 16 Kž 2
Sarajevo, 07.06.2016. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Zlotrg Nidžare kao predsjednice vijeća, Dodik mr. Božidarke i Lukes Dinke kao članova vijeća, uz sudjelovanje Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.M., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja u Bihaću, protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 007646 15 K 2 od 12.01.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.06.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužitelja u Bihaću odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 007646 15 K 2 od 12.01.2016. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 007646 15 K 2 od 12.01.2016. godine optuženi A.M. je na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođen od optužbe da je učinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ).

Istom presudom, optuženi je u smislu člana 203. stav 1. ZKP FBiH oslobođen dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka, a temeljem odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni G.R., P.P., K.D.1, K.L., G.M.1, K.P., A.S., K.D.2, D.T., D.D., J.A., J.Lj., G.M.2, Z.M., P.P. i T.N. su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj u Bihaću, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i

predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da se odredi održavanje pretresa pred ovim sudom.

Federalni tužitelj je podneskom broj T01 0 KTRZZ 0016317 16 2 od 18.03.2016. godine predložio da se uvaži žalba kantonalnog tužitelja u Bihaću (u daljem tekstu: tužitelj), pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred ovim sudom.

Sjednica vijeća ovog suda održana je bez prisustva stranaka, obzirom da stranke i branitelji nisu tražili da o istoj budu obaviješteni u smislu člana 319. stav 1. i 2. ZKP FBiH.

Ispitujući pobijanu presudu smislu u člana 321. ZKP FBiH, u granicama žalbenih navoda tužitelja, i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Tužitelj žalbom prvenstveno prigovara da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje tako što je, u ranijoj presudi u istom predmetu, a u dijelu u kojem je oglasio krivim optuženog K.S., prihvatio iskaz svjedoka M.Dž. kao vjerodostojan, dok je u pobijanoj presudi kojom je oslobodio optuženog A.M., naveo da ne prihvata iskaz svjedoka M.Dž. jer je kontradiktoran sam sebi, te u suprotnosti sa drugim dokazima. Smatra da je takav stav prvostepenog suda nerazumljiv i proturječan sam sebi.

Nisu osnovani ovakvi žalbeni prigovori tužitelja.

Prije svega valja podsjetiti da je presudom ovog suda broj 01 0 K 007646 14 Kž od 18.05.2015. godine, djelimično potvrđena, djelimično ukinuta ranija presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 007646 13 K od 04.07.2014. godine, i to upravo u odnosu na optužene K.S. (uvažanjem žalbe njegovog branitelja i A.M. (uvažanjem žalbe tužitelja), što znači da ta (ranija) prvostepena presuda, u dijelu u kojem je ukinuta, više pravno ne egzistira. Stoga i nije moguće pozivati se na dijelove obrazloženja sudske odluke koja više ne postoji, slijedom čega ne može postojati ni proturječnost razloga pobijane presude u odnosu na razloge ranije (ukinute) presude, a niti se takvim prigovorom može dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi.

Nadalje, u žalbi se navodi da je kod određenih svjedoka – bivših pripadnika V.p. P. K. A. R.B.i.H. došlo do određenih odstupanja između iskaza datih u istrazi i iskaza datih na glavnom pretresu, a da je svjedok M.Dž., kada su mu predočene razlike u iskazima, izjavio da ostaje kod ranije date izjave, pa da je onda prvostepeni sud trebao pokloniti vjeru iskazima svjedoka iz istrage.

Ovakvi žalbeni navodi su paušalni, i kao takvi, neosnovani.

Naime, žalbom se u ovom dijelu uopće ne ukazuje o iskazima kojih svjedoka (izuzev M.Dž.) se radi, u čemu se sastoje odstupanja u njihovim iskazima, i koje je to činjenice prvostepeni sud trebao utvrditi iz njihovih iskaza u fazi istrage, pa je onda sasvim jasno da

takvi neodređeni prigovori ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda.

U nastavku žalbe, tužitelj se bavi analizom iskaza svjedoka M.Dž., pa navodi da je ovaj svjedok izjavio kako je B.H. kritične prilike prišao optuženom A.M. i naredio mu da prekine sa udaranjem ratnih zarobljenika i to kada se A.M. kretao od zadnjeg dijela autobusa ka sredini. Dalje navodi da je prvostepeni sud pogriješio kada nije prihvatio iskaz svjedoka M.Dž., u kojem je naveo da se u batinanju najviše isticao A.M. koji je prilikom batinanja govorio da je to za njegovu braću koja su nestala u julu 1995. godine u mjestu Š. b. Smatra da je neprihvatljiv zaključak iz pobijane presude prema kojem je prvostepeni sud našao (a na temelju iskaza majke optuženog i uvjerenja Ministarstva ... U.S.K. B.), da optuženi A. M. ima samo jednog brata koji se u kritično vrijeme nalazio na području B. Po stavu iz žalbe, sasvim je jasno da optuženi A.M. nije mislio na svoju biološku braću, nego se samo tako izrazio misleći na pripadnost narodu iz kojeg dolazi, a sasvim je uobičajeno bilo u to vrijeme da se po tom osnovu osobe nazivaju braćom.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizilaze sasvim jasni, određeni i potpuni razlozi temeljem kojih je prvostepeni sud zaključio da se iskazu svjedoka M.Dž. ne može pokloniti vjera, a koje kao pravilne, prihvata i ovaj sud. S tim u vezi valja napomenuti da je prvostepeni sud s tim u vezi cijenio i druge dokaze koji se u žalbi tužitelja uopće ne spominju. Naime, prvostepeni sud se prije svega pozvao na iskaze svjedoka F.J., M.S. i H.H., koji su, nakon predočavanja DVD snimka predmetnog događaja, saglasno potvrdili da se optuženi A.M. na tom snimku vidi kako sjedi u prednjem dijelu autobusa, te je svjedok H.H., koji je bio vozač autobusa, potvrdio da je optuženi sve vrijeme vožnje sjedio na tom mjestu. Zatim je sud analizirao iskaz svjedoka M.Dž. u dijelu u kojem je izjavio da vidi optuženog na DVD snimku u zadnjem dijelu autobusa, i to u vremenu (dužine trajanja snimka) od 04,08 minuta, da bi isti svjedok izjavio da u vremenu od 04,25 minuta vidi optuženog na prednjem sjedištu, pa je za prvostepeni sud neprihvatljivo da je optuženi mogao za 17 sekundi doći iz zadnjeg dijela autobusa do prednjeg sjedišta i pri tome udarati ratne zarobljenike, kako to tvrdi ovaj svjedok. Također je prvostepeni sud imao u vidu dio iskaza svjedoka M.Dž. u kojem svjedok ni sam nije siguran koga vidi na pomenutom snimku u zadnjem dijelu autobusa, tj. nije siguran da li se radi o optuženom ili o vojnom policajcu Z., s obzirom da su obojica imali slične frizure. Pored toga, prvostepeni je sud prihvatio dokaze iz kojih jasno proizilazi da optuženi ima samo jednog brata, koji je u kritičnom vremenu bio na području b. okruga i koji je živ i zaposlen u Ministarstvu... U.S.K. B., te je dao jasne razloge zbog kojih ne prihvata tezu optužbe da optuženi kritične prilike nije mislio na biološku braću nego na pripadnike naroda iz kojeg dolazi. Iz toga slijedi da navedeni žalbeni navodi ničim nisu doveli u pitanje pravilnost ovako utvrđenog činjeničnog stanja. Žalba u suštini sadrži samo tvrdnju da je prvostepeni sud trebao prihvatiti iskaz svjedoka M.Dž., a da se pri tome i ne osporavaju razlozi temeljem kojih je prvostepeni sud izveo suprotan zaključak, tj. da se iskaz pomenutog svjedoka ne može cijeliti vjerodostojnim. Ni žalbeni navodi o tome šta je prema stavu iz žalbe „mislio“ optuženi, nisu prihvatljivi. Naime, prvostepeni je sud, a kako je već ranije pojašnjeno, dao

jasne razloge zbog kojih smatra da nema dokaza da je optuženi učestvovao u zlostavljanju ratnih zarobljenika, pa u skladu s tim, nije ni prihvatio da je ovaj optuženi bilo šta govorio o nestanku svoje braće, odnosno, da osoba koja je to eventualno i spominjala, nije bio optuženi A.M. Pored toga, ne može se uspjeti sa žalbenim prigovorom koji sadrži samo vlastitu interpretaciju onoga šta je mislila neka osoba kada je nešto izjavila, a da se pri tome ne daju konkretni argumenti u prilog takvih tvrdnji. Okolnost da je nešto bilo uobičajeno ili ne u određenom vremenu i prostoru, nema značaja ukoliko se ne dovede u direktnu vezu sa onim šta je predmet dokazivanja i sa osobom koja je u pitanju, i to na osnovu analize svih relevantnih činjenica i okolnosti, pa da bi se onda mogli izvoditi određeni zaključci. Kako je dakle prvostepeni sud za svoje zaključke dao sasvim određene i uvjerljive razloge, primjenjujući princip ocjene dokaza kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, tj. dovodeći ih u jasnu logičku cjelinu, onda se ne može uspjeti sa žalbenim prigovorom da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno samo zbog toga što prvostepeni sud kod izvođenja tih zaključaka nije slijedio tezu optužbe. Stoga takve prigovore ovaj sud nije ni mogao uvažiti.

Na osnovu izloženog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Roić Živana, s.r.

Predsjednica vijeća
Zlotrg Nidžara, s.r.